SPARTACIST

EK
4 Ekim 2024

Siyonist Katliam Yayılıyor

Netanyahu'yu Neden Kimse Durduramıyor?

Getty (üstte); AP (altta)

Üstte: Netanyahu BM Genel Kurulu'nda, 27 Eylül. Altta: İsrail'in Beyrut'un güneyindeki Dahiye mahallesini bombalaması, Lübnan, 2 Ekim.

4 EKİM—7 Ekim'den bu yana geçen bir yıl içinde Cehennemi Siyonist makine on binlerce Filistinliyi katletti. Şimdi ise sürekli tırmandırma yoluyla büyük bir bölgesel savaş tehdidinde bulunuyor. İsrail nisan ayında Suriye'deki İran Büyükelçiliği'ni bombaladı, temmuz ayında Tahran'da Hamas lideri İsmail Haniye'ye suikast düzenledi ve o günden bu yana Hizbullah'a karşı saldırıya geçerek binlerce çağrı cihazını patlattı, Hasan Nasrallah da dahil olmak üzere liderlerini öldürdü ve Güney Lübnan'a baskın düzenledi. İsrail'in işlediği suçlara tepki olarak milyonlar eylem yaptı, Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) bir soruşturma açtı ve İran ile Hizbullah, İsrail'e füze saldırısı düzenledi. Ancak hiçbir şey İsrail'in gerilimi tırmandırmasını engelleyememiş görünüyor.

Bunun bir açıklaması, Netanyahu'nun kasaplar ve fanatiklerden oluşan hükümetinin hedefinde net olması: Filistinlilerin nehirden denize kadar etnik temizliği. Karşılaştığı engel ise İran'ın geçtiğimiz on yıllar boyunca İsrail'in bölgedeki askeri hakimiyetini giderek aşındırmış olmasıdır. İran yalnızca nükleer silah teknolojisi de dahil olmak üzere ileri silahlar geliştirmekle kalmamış, aynı zamanda ABD'nin bölgedeki felaket savaşlarından da faydalanarak güçlü milislerden oluşan bir ağı sağlamlaştırmıştır. Bu gelişmeler İsrail'in Siyonist projesine yönelik varoluşsal tehditler olarak görülüyor.

Şimdi Siyonist sağ, İran'a felç edici bir darbe indirmek için tarihi bir fırsat görüyor. İsrail halkı, 7 Ekim'den bu yana soykırım çılgınlığına sürüklendi, uluslararası itibarı çoktan yerle bir oldu ve ABD, koşulsuz destek sözü verdi. Bu bağlamda Netanyahu, çatışmayı sürekli tırmandırarak ya İran ve müttefiklerinden büyük bir teslimiyet koparabileceğini ya da ABD'yi İslam Cumhuriyeti ile doğrudan bir savaşa sürükleyebileceğini düşünüyor. Her iki durumda da Filistin'in kalan topraklarında karşı konulmaz bir genişleme ve İsrail'in sınırlarının uzun vadede korunmasını sağlamayı umuyor.

Ancak şu soru hala ortada duruyor: "Neden kimse Netanyahu'yu durduramıyor?" Bazı durumlarda cevap çok açık. ABD şu anda İran'la bir savaşı arzu edilen bir şey olarak görmüyor olabilir, ancak bu, ne olursa olsun İsrail'i savunma taahhüdüne tamamen ikincil bir önem atfediyor. Biden bunamamış olsaydı bile, İsrail'in saldırganlığını durdurmaya yönelik siyasi kararlılık eksikliği devam edecekti. Britanya, Almanya, Fransa, Japonya ve diğer gelişmiş "demokrasilerin" hükümetlerine gelince, onlar kendi ekonomilerinin yıkımına yol açsa bile, ABD'nin dünya düzenini korumaya kararlı dalkavuklardır. Yaygara koparmaya niyetleri yok.

Peki ya İran gibi İsrail karşıtı güçler ne olacak? Ya da Gazze'deki soykırıma karşı eylem yapan milyonlar? Batı Asya'daki kanlı sarmalı neden durduramadılar? Burada sadece askeri güç dengesine bakmamalı, aynı zamanda Netanyahu'ya karşı olan çeşitli muhaliflerin siyasi görüşlerini de incelemeliyiz. Göreceğimiz gibi, Netanyahu hükümetinin durdurulamamasının asıl nedeni, muhaliflerinin Siyonizm'i yenmek ve bölgedeki emperyalist hakimiyeti ortadan kaldırmak için cesur ve tutarlı bir programdan yoksun olmalarıdır.

Ayetullah'ın Tercihi: Teslimiyet mi Cihat mı?

Öncelikle, Hizbullah ve Yemen'deki Husileri de içeren İran liderliğindeki Direniş Eksenine bakmalıyız. Konuşmalarında İsrail'i kınarken, uygulamada ABD'nin yanında yer alan

Enternasyonel Komünist Liga (Dördüncü Enternasyonalist)
Box 7429 GPO, New York, NY 10116, USA • www.icl-fi.org • 𝕏@SpartacistICL • spartacist@spartacist.org

Müslüman rejimlerin çoğunun aksine, İran rejimi ve müttefikleri, topraklarına füze fırlatmak da dahil olmak üzere İsrail ile doğrudan yüzleşti. Bununla birlikte, 1 Ekim'deki gibi güç gösterileri, Direniş Ekseninin Filistin'in kurtuluşuna kendini adadığını ya da İsrail'i ve daha da önemlisi ABD'yi yenmek için tutarlı bir plana sahip olduğunu kanıtlamaz. Aslında, gerçek bunun tam tersidir.

İranlı yöneticilerin en önemli önceliği, teokratik Şii rejiminin korunmasıdır. Bir ABD kuklası olan Şah'ın devrilmesiyle kurulduğundan bu yana rejim, bölgedeki emperyalist çıkarlarla sürekli çatışma içindedir. Aynı zamanda rejimin teokratik ve kapitalist doğası, İran'ın Batı Asya halklarını ortak bir mücadelede birleştirerek emperyalizmi geri püskürtme ve yenilgiye uğratma yeteneğini sınırlamaktadır.

Rejimin sorunları, birçoğu İslam hukuku ve mollaların kırbacı altında yaşamaktan nefret eden İran'ın kendi halkıyla başlıyor. Özellikle kadınların, nasıl giyineceklerine karar vermek de dahil olmak üzere en temel demokratik hakları reddedilmektedir. İran'da ayrıca baskıya maruz kalan ve ulusal hakları inkar edilen farklı milletler ve dini gruplar da bulunmaktadır. Bu iç gerilimler, Jîna Mahsa Amini'nin gözaltında ölümünün ardından meydana gelen 2022 sosyal patlamasında çok açıkça gözler önüne serilmiştir.

Bu gergin iç durum, emperyalistlerden ve İsrail'den gelecek her türlü tehdidin, iktidardaki din adamları için birçok açıdan daha tehlikeli görünen iç cephede istikrarın sağlanmasıyla dengelenmesi gerektiği anlamına geliyor. Bu durum, İsrail'in Gazze'deki soykırımının ortasında Ayetullah'ın neden Mesud Pezeşkiyan'ın Batı'yı pasifize etme platformunda cumhurbaşkanlığına aday olmasına ve seçilmesine izin verdiğini açıklıyor. Bu bir u dönüşü değil, İsrail'e karşı ilan edilen "stratejik sabır" doktrininin mantıksal bir sonucuydu. Rejimin reformcu kanadı, İsrail ile doğrudan bir çatışmadan kaçınabilir ve Batı'dan ekonomik imtiyazlar elde edebilirse, iç gerilimleri azaltabileceğini ve rejimin istikrarını güvence altına alabileceğini düşünüyor.

Reformcular bu tür tavizlerin bedelinin Filistinlileri ve diğer müttefiklerini sırtından bıçaklamak olduğunun bilincindedir. Eylül ayı sonlarında, İsrail, İran'ın bölgedeki başlıca müttefiki olan Hizbullah'ın başını aktif bir şekilde keserken bile Cumhurbaşkanı Pezeşkiyan New York'ta 2015 nükleer müzakerelerinin yeniden başlatılması için çağrıda bulunuyordu. İsrail'in Lübnan'a yönelik saldırısı karşısındaki şok edici eylemsizlik, *Financial Times*'ta (26 Eylül) yer alan ve rejimin içinden biri tarafından şöyle gerekçelendirildi: "kaçınılmaz olarak bazı önemli konular, en azından geçici olarak, daha acil olanlar için bir kenara bırakılıyor. Savaşta yaklaşımınızı ayarladığınızda ödediğiniz bedel budur."

Elbette egemen sınıfın bir başka kanadı daha var: "muhafazakârlar" olarak adlandırılan ve içeride daha acımasız bir dini düzen dayatmayı ve İsrail'e karşı daha çatışmacı bir yol izlemeyi isteyenler. İsrail ve ABD ile uzun bir yıpratma savaşında İran'ın galip gelmesi gerçekten de mümkündür. Ancak bunun korkunç bir bedeli ve rejim için büyük bir riski olacaktır.

Elbette, ABD ve İsrail askeri açıdan son derece güçlüdür. Ancak buna ek olarak, İran'ın savaş çabasının dini karakteri tarafından engelleneceği gerçeği de var. İslam Cumhuriyeti'nin doğası göz önüne alındığında, herhangi bir savaş büyük ölçüde Şii mezhepçiliğine dayanacaktır. Bu temelde tüm bölge halklarını emperyalizme ve Siyonizme karşı birleştirmek mümkün değildir. Böyle bir savaş, Batı Asya'nın büyük bir kısmını yabancılaştıracak ve düşmanın—ve Şiilere karşı saldırgan Sünni rejimlerin—çeşitli ezilen gruplar arasında dini ve ulusal çatışmaları körüklemesini kolaylaştıracaktır. Bu husus İsrail'le yapılacak bir savaşı çok daha maliyetli ve iktidardaki din adamları için sonucunu çok daha belirsiz hale getirmektedir.

Lübnan, bu soruna iyi bir örnek teşkil etmektedir. Fransız sömürgeciler, çeşitli dini grupları birbirine düşürmek ve egemenliklerini sürdürmek için Lübnan'ı bilinçli olarak mezhepsel çizgiler üzerine inşa ettiler. Ancak İran, bu tür bölünmelerin üstesinden gelmek ve Sünni, Şii ve Hıristiyanları emperyalizme ve İsrail'e karşı birleştirmeye çalışmak yerine, çabalarını Şii toplumuna dayanan bir milis gücü olan Hizbullah'ı inşa etmeye odakladı. Bu durum, İsrail ile herhangi bir çatışmada Hizbullah'ın yalnızca dış düşmana karşı koymakla kalmayıp aynı zamanda Lübnan'daki diğer dini gruplarla ilişkilerini de dengelemesi gerektiği anlamına gelmektedir. Bu hususun Hizbullah'ın 7 Ekim'den bu yana itidalli olmasında önemli bir etken olduğu muhakkak.

Açıkçası, ne Hizbullah ne de İran şu anda İsrail'le karşı karşıya gelebileceklerinden emin değiller. Geçtiğimiz haftalarda Netanyahu, düşmanlarının kararsızlık ve tereddütlerinden yıkıcı bir etki yaratacak şekilde faydalandı. İsrail, Hizbullah'ın lider kadrosunun başını kesmeyi başardı ve İran'ı güvenilmez bir müttefik olarak ifşa etti. Aşağılanmayla yüzleşen İran rejimi, sonunda İsrail'e 180 balistik füze fırlatarak karşılık verdi. Şimdi inisiyatif tekrar İsrail'in elinde ve çatışmayı daha da tırmandırmak isteyip istemediğine o karar verecek.

Ortadoğu'da topyekûn bir savaşın ABD ve İsrail'in konumunu güçlendireceğinin hiçbir şekilde garanti olmadığını, hatta tam tersinin muhtemel olduğunu akılda tutmak gerekir. Bununla birlikte, Filistinlilerin kurtuluşu ve işçi sınıfının özgürleşmesinin ilerletilmesi için Direniş Eksenine güvenilemez. Bunun yerine gerekli olan, emperyalizme karşı uzlaşmaz ve Ortadoğu halklarını birleştirebilecek bir programdır. Böyle bir programın temel direkleri şunlar olmalıdır:

- ***Gazze, Batı Şeria, Yemen, Lübnan ve İran'ı Siyonist ve emperyalist saldırılara karşı savunun!***
- ***Filistin'in ulusal kurtuluşu ve tüm uluslar için kendi kaderini tayin de dahil olmak üzere tam ulusal hakların tanınması!***
- ***Devlet dinine hayır, tesettür dayatmasına hayır!***
- ***Emperyalistlerin ve onların yerli yardakçılarının mülkleri kamulaştırılsın!***

Liberal Siyonizm: Gerici ve Etkisiz

Direniş Ekseni ideologlarının hüsnükuruntularına rağmen İsrail kâğıttan bir kaplan değildir. Anlatısı açığa çıktığında ya da ağır olanlar da dahil ekonomik darbeler aldığında çökmeyecektir. İsrail'in gücünün iki temel direği, ABD'den aldığı destek ve Filistin topraklarında sağlam bir Yahudi ulusunun varlığıdır. Bu durum, İsrail'in varlığını sorgulanır hale getirecek feci bir askeri yenilgiye uğratılması mümkün olsa bile, Siyonistlerin feci bir yıkım yaratabilecekleri ve İsrail nüfusunun çoğunluğunun ulusal varlıkları için acı sona kadar savaşacakları konusunda hiçbir şüphe olmadığı anlamına gelmektedir. İsrail ulusunun tamamıyla askeri olarak karşı karşıya gelmek, azami direniş ve yıkımı garanti eder. Bu nedenle, eğer Filistin'in kurtuluşu konusunda ciddiyseniz, İsrail'in ulusal birliğini baltalayacak ve nüfusun önemli bir kesimini Siyonizm'den koparacak bir stratejiye sahip olmalısınız.

Geçtiğimiz birkaç yıl, İsrail içinde gerçekten de önemli çatlakların olduğunu gösterdi. İsrail içindeki gerilimler, ülkenin Yahudiler için bile totaliter, militarize bir teokrasi olmaya doğru amansız kayışını yansıtmaktadır. Bu gidişat, ulusal baskı üzerine kurulu bir toplumun sadece ezilenleri—bu durumda Filistinlileri—aşağılamakla kalmadığını, aynı zamanda ezen ulusu da barbarlığa sürüklediğini göstermektedir.

Hem Netanyahu'nun anti-demokratik yargı reformuna karşı 2023 kitlesel gösteriler hem de Gazze'deki rehinelerin serbest bırakılması için ateşkes talep eden daha yakın tarihli gösteriler, Siyonist egemen sınıfın liberal kanadına dayanan hareketlerdi. İsrail toplumunun bu kutbu, hükümet politikasının en kavgacı ve teokratik yönlerine karşı çıkarken, aynı zamanda Siyonizme, yani Filistinlilerin ulusal baskı altına alınmasına tamamen bağlıdır. Bu da liberal Siyonizme gerici bir karakter kazandırmaktadır. Aynı zamanda İsrail toplumunun sağ kanadıyla yüzleşmede tamamen güçsüz olduğu anlamına da gelmektedir.

Siyonizmin mantığı, egemen sınıfın en kuduz ve çatışmacı fraksiyonunun, Filistinlilerin mülksüzleştirilmesinin tarihi suçunu savunmaya devam ederken kendilerini yüksek fikirli ideallerle süsleyenlerden her zaman daha tutarlı olacağı yönündedir. Liberal Siyonist hareketlerin iflası, İsrail'in ulusal savunması herhangi bir şekilde ciddi olarak ortaya atıldığı anda buharlaşmalarıyla açıkça görülmektedir. 7 Ekim'den sonra Netanyahu'nun en güçlü muhaliflerinden bazıları, onun ulusal birlik hükümetine katılmak için acele etti. Ve İsrail'in Lübnan'a yönelik saldırılarının ardından rehinelerin serbest bırakılması hareketi derhal kendini demobilize etmeye çalıştı. Temel gerçek, Netanyahu'nun fanatikler çetesine karşı, Siyonizm'den siyasi bir kopuş ve Filistin'in kurtuluşunu savunma olmadan ciddi bir muhalefet olamayacağıdır.

İsrail'de Filistinlilere uygulanan baskıya karşı duran küçük güçler var. Ancak yoğun baskıya maruz kalsalar da, liberal Siyonizm'in temsil ettiği engelle yüzleşmekte başarısız oluyorlar. İnternationalist Socialist League (RCIT'ye bağlı) gibi grupların argümanı, İsrail'in yerleşimci-sömürgeci bir devlet olması nedeniyle, İsrail işçi sınıfını Siyonizm'den koparmak için şu anda temelde hiçbir şey yapılamayacağıdır. Onlara göre görev, İsrail toplumunu etkilemeye çalışmadan Filistinlilerle liberal dayanışma içinde olmaktır. Bir de liberal Siyonist hareketleri alkışlayan Socialist Struggle (ISA'ya bağlı) gibileri var. Örneğin, Eylül başındaki bir günlük genel grevi selamlarken, Siyonizme karşı hiçbir itirazda bulunmadılar ve grevin Filistinlilere yönelik ulusal baskıya tamamen bağlı bir işçi bürokrasisi tarafından organize edildiği gerçeğini halının altına süpürdüler. Her iki durumda da işçilerin köklü Siyonist inançlarıyla yüzleşme konusunda bir isteksizlik ya da yetersizlik söz konusudur.

İsrail toplumunda çatlaklar yaratmak için bireylerin kafalarındaki fikirlerin ötesine geçmek ve çeşitli sınıfların maddi çıkarlarına bakmak şarttır. İsrail, bölgedeki emperyalist haydut rolü nedeniyle daha yüksek bir yaşam standardından faydalanıyor olsa da, Yahudi işçiler de dahil olmak üzere İsrailli işçilerin koşulları iyi değildir. Filistinlilere uygulanan baskı, Yahudi işçilere fayda sağlamıyor; onları vatansever patronlara ve yöneticilere karşı kendi çıkarlarını savunamayacak hale getirerek dibe çekiyor. Aynı zamanda onları Filistinlilere yönelik barbarca baskının uygulayıcıları haline getiriyor, kendilerinin ve ailelerinin hayatlarını tehdit ediyor ve insanlıklarını alçaltıyor.

Bu çelişkileri çözmenin anahtarı, ***hem*** sağ kanadına ***hem de*** liberal kanadına karşı bir programla Siyonizmin altını oymaktır.

- ***Nehirden denize tüm Filistinliler için tam demokratik haklar—Filistinliler ezildiği sürece İsrailli işçiler asla özgür olamayacaktır.***
- ***ABD ile bağları koparın—emperyalizmin aracıları olarak hizmet etmek asla güvenlik getirmeyecektir.***
- ***Kapitalist toprakları ve serveti işçilere ve Filistinlilere yeniden dağıtın.***

Harris için Hara-Kiri

İsrail saldırısını durdurmak için, başta ABD olmak üzere Batı'dan gelen silah akışını durdurmak şarttır. Geçtiğimiz yıl boyunca Filistin yanlısı sayısız eylem düzenlendi ve hatta Gazze'deki soykırıma karşı kısa ömürlü ama militan bir öğrenci hareketi bile ortaya çıktı. Ancak son birkaç hafta içinde ABD'deki hareket, İsrail'i savunmaya kendini tamamen adamış olduğunu herkesin bildiği Kamala Harris'in seçim beklentilerine zarar vermemek için kendini büyük ölçüde tasfiye etti.

Hiçbir şey mevcut çıkmazı zavallı "uncommitted (kararsız)" hareketinden daha iyi sembolize edemez. Birkaç ay önce bu hareket, Demokrat Parti önseçim seçmenlerini, parti liderliği üzerinde bir baskı taktiği olarak oy pusulalarına "uncommitted" yazmaya teşvik etti. Binlerce kişi bu hareketin peşinden gitse de tahmin edilebileceği üzere hareket hiçbir şey elde edemedi ve Demokratlar tarafından bir kenara itildi. Hareketin, Chicago Demokrat Kongresi'nde tek bir Filistinli konuşmacının—hangisi olursa olsun—konuşma yapması yönündeki sefil talebi bile reddedildi. Şimdi, haftalar süren ayak sürümenin ve çabalarının karşılığını alamamanın ardından, uncommitted hareketi Harris'i desteklemeyi reddetti ve bunun yerine Trump'a karşı oy kullanmayı savundu... ama üçüncü bir partiye değil, yani Harris'e oy vermeyi.

Solun çoğu tarafından her adımda alkışlanan bu acınası manzara, Batı'daki Filistin hareketinin silah sevkiyatını durdurmak bir yana, en ufak bir taviz koparmakta neden bu kadar etkisiz kaldığını açıklamak için uzun bir yol kat ediyor. Hareket, ABD emperyalizminin her biri diğerinden daha Siyonist olmak için yarışan iki partisine karşı bir işçi sınıfı muhalefeti inşa etmek yerine, Demokrat Parti'yi Filistin tarafına çekmeye çalıştı. Bu stratejinin saçmalığı, tüm ABD medyasının ve müesses nizamının öfkesini üzerine çeken Filistin asıllı Amerikalı kongre üyesi Rashida Tlaib'in bile, soykırıma verdiği desteğe rağmen Demokrat Parti'de kalmaya devam etmesiyle ortaya çıkmıştır. Bu da Demokrat Parti'yi etkileyenin Filistin hareketi değil, hareketin kendisini Demokratlar için feda ettiğini göstermektedir.

Bu arada, on binlerce Boeing Makinisti ve ILA liman işçisi grev eylemine girişti. ILA suç işleyerek silah sevkiyatına devam etse de, grevler kesinlikle ABD'li silah üreticileri için tüm kampüs işgallerinin toplamından daha fazla aksamaya neden oldu. Sorun şu ki, Filistin yanlısı hareket, birçoğu liberal müesses nizamdan iliklerine kadar nefret eden ve Trump'a oy vermeyi tercih eden bu işçilerle bağlantı kurmaktan tamamen aciz. Liberal aktivistler, en iyi ihtimalle işçilere neden Filistin'i desteklemeleri gerektiğine dair ahlaki bir örnek sunuyor; en kötü ihtimalle de muhafazakâr işçileri küçümsüyor ve onlara "sorunun bir parçası" muamelesi yapıyorlar.

Liberallerin gözden kaçırdığı temel nokta, dünyanın dört bir yanına ölüm ve kaosa neden olan füzeler göndermenin Amerikalı işçilerin çıkarına olmadığıdır. ABD emperyalizminin kârları için öldürmeye ve öldürülmeye ilk gönderilenler Amerikalı işçilerin çocukları olacaktır. Birçok işçi içgüdüsel olarak günlük yaşamlarında karşılaştıkları artan güvensizlik ve güvencesizliğin Amerika'nın sonsuza dek sürecek savaşlarıyla çok ilgisi olduğunu biliyor. Filistin yanlısı hareket, soykırım yapan ve grevleri kıran partiye boyun eğmek ve işçi sınıfına liberal saçmalıklar satmaya çalışmak yerine, Filistin davasını ABD'deki işçi sınıfının kurtuluşuyla ilişkilendirmeye çalışmalıdır.

- ***İsrail'e silah sevkiyatını durdurun! ABD'nin yurtdışında işlediği suçlar, yurtiçindeki işçilerin zararına olacaktır.***

- ***Siyahilerin kurtuluşu için, Filistinlilerin kurtuluşu için!***
- ***Demokratlara ve Cumhuriyetçilere karşı çıkın! Bir İşçi Partisi için—PSL'ye oy verin!***

BRICS Nerede?

Etkili bir ittifak, bütünün parçalarının toplamından daha güçlü olduğu bir ittifaktır. BRICS+ bloğu bunun tam tersidir. Konu Filistin veya başka herhangi bir büyük jeopolitik çatışma olduğunda, bu blok tamamen alakasızdır. Sorun, her üye ülkenin çok farklı ve çoğu zaman birbirleriyle çatışan çıkarlara sahip olmasıdır. Örneğin, Gazze'deki savaş bağlamında, İsrail ile doğrudan çatışma içinde olan bir üye ülke, İran var. Bir de İsrail ile yakın ilişkileri olan ve Müslüman karşıtı şovenist bir parti tarafından yönetilen Hindistan var. Filistin söz konusu olduğunda, BRICS+'nın bir blok olarak herhangi bir bağımsız rol oynamayacağı açıktır.

Peki ya bu bloğu oluşturan Rusya ve Çin gibi diğer büyük ülkeler? Rusya İran'a hava savunma bataryaları da dahil olmak üzere bir dereceye kadar askeri destek sağlıyor. Ancak Rusya, Filistin'in kurtuluşu davasını ilerletmekten ziyade bölgesel bir gerginlikten kaçınmaya niyetli görünüyor. Sonuç olarak, Rus emperyalizmi hakkında koparılan yaygaraya rağmen, Rusya'nın bu durumu ABD etkisini bölgeden uzaklaştırmak için kullanmaya çalıştığına dair hiçbir işaret yok. Rusya, daha ziyade Ukrayna'daki savaşı sona erdirmeye ve nihayetinde Avrupa'nın gelecekteki güvenlik mimarisi konusunda ABD ile bir anlaşmaya varmaya odaklanmış durumda.

Peki ya Çin? Elbette komünist olduğunu iddia eden bir rejim, Sovyetler Birliği'nin Filistin Kurtuluş Örgütü'ne yaptığı gibi Filistin direnişine maddi destek sağlayacaktır. Haha! Komünist Parti (ÇKP) boş jestler ve pasifist basmakalıp sözlerin ötesinde Filistin davası için kılını bile kıpırdatmamıştır. Filistin'in kurtuluşu ve Amerikan gücünün Batı Asya'dan kovulması, Çin'in Doğu Asya'da ABD'den gördüğü tehdidi azaltma yolunda uzun bir yol kat edeceği gerçeğine rağmen bu doğrudur. ÇKP, dünya çapında proleter devrimden bahsetmek bir yana, anti-emperyalizme ve ulusal kurtuluş mücadelelerine herhangi bir ilgi göstermek yerine, en kötü Körfez otokratlarına ve İsrailli kapitalistlere yakınlaşmakla meşguldür.

Tüm orijinal BRICS ülkeleri arasında, Güney Afrika, ahlaki olarak Filistin'in yanında durduğunun işaretini muhtemelen en çok veren ülke oldu. Büyük bir tantana ile UCM'de İsrail'e karşı soykırım davası açtı. Sonuç ne oldu? Elbette hiçbir şey. UCM sadece Afrikalı diktatörleri ve ABD düşmanlarını hedef almaktadır. Bu boş güç gösterisinin, Filistin'in özgürlüğüne yönelik ciddi bir taahhütten ziyade Ramaphosa ve ANC'nin son seçimlerden önce sol kanadını desteklemekle ilgisi vardı. Aslında Başkan Ramaphosa seçimlerden hemen sonra apartheid rejiminin kuduz Siyonist varisleriyle koalisyona girmiştir. Filistin'in bu hükümetten herhangi bir yardım almayacağı kesindir.

Bu, durumun umutsuz olduğu anlamına mı geliyor? Hiç de değil. Amerika'nın dünya üzerindeki hakimiyetinin giderek zayıfladığını kabul etmek için BRICS'i övmeye gerek yok. Milyarlarca işçinin ve ezilenin ABD'den ve onun çökmekte olan düzeninden tek beklentisi sefalet ve savaş. Statükoyla uzlaşan ve onu destekleyen çürümüş rejimlere güvenmeyi bıraktığınızda, Filistin'den Meksika'ya, Filipinler'e ve ABD'nin kendisine kadar dünyanın dört bir yanındaki ABD emperyalizminin kurbanlarını birleştirmede büyük bir potansiyel olduğu ortaya çıkar.

- ***İsrail ve ABD'ye karşı bir anti-emperyalist cephe için!***
- ***Tüm emperyalist varlıklar kamulaştırılsın ve borçlar iptal edilsin!***
- ***BRICS'e yanılsama yok—Dünya işçileri, birleşin!***

Sırada ne var?

Durum karanlık. Her gün daha fazla Filistinli IDF tarafından öldürülüyor ve yüz binlerce kişi açlık ve hastalıkla karşı karşıya kalıyor. Batı Şeria'da daha fazla Filistin toprağı çalınıyor. İsrail, şimdi Lübnan'ı yeni bir Gazze'ye dönüştürmek ve İran'ı bombalayarak boyun eğdirmek istediğine dair her işaretini veriyor. Bunda başarılı olup olmayacağı ayrı bir konu. Ancak geçen yıl bir şey gösterdiyse, o da boş iyimserliğe yer olmadığıdır. BM, uluslararası toplum, UCM, BRICS, Müslüman rejimler, hiçbiri Filistinlilerin imdadına yetişmeyecektir. Artık acı gerçeklerle yüzleşmenin ve son 12 ayın feci sonuçlarından dersler çıkarmanın zamanı gelmiştir. Ne Filistin direnişinin mevcut liderleri bu göreve uygun ne de uluslararası Filistin yanlısı hareket.

Komünistlerin ve sosyalistlerin Arap dünyasında az geçerliliği vardır, bunun nedeni, şimdiye kadar gerçek bir ulusal kurtuluş için ileriye dönük bir yol sunamamış olmalarıdır (bkz. "Marxists & Palestine: 100 Years of Failure," *Spartacist No. 69*). Bununla birlikte, siyasal İslam güçlerinin de bir cevabı olmadığı her geçen gün daha açık hale gelmektedir. Bu durum, işçi hareketinin Filistinlilerin yanında mücadeleye katılması ve bir alternatif sunması için bir fırsat yaratmaktadır.

Önümüzdeki görev, uluslararası alanda işçilerin iç mücadelelerini Filistin'in kurtuluş mücadelesiyle birleştirmektir. Bu da ancak bugüne kadar söz sahibi olan işçi bürokratları, liberaller ve uzlaşmacılar tarafından önerilen iflas etmiş yola karşı mücadele edildiği takdirde mümkün olacaktır. Yeni bir rota için bu mücadeleyi tartışmaya ve örgütlemeye başlamak, tüm sosyalistlerin, işçi sınıfı militanlarının ve Filistinli aktivistlerin acil sorumluluğudur. Önümüzdeki yılın da geçen yıl gibi geçmesine izin veremeyiz. ■

"Zionist Carnage Spreads: Why Can't Anyone Stop Netanyahu?" türkçeye 12 Kasım 2024 tarihinde çevrilmiştir